

EEN SINT-NICOLAASAVOND

HELDER en vroolijk scheen de zon in de achterkamer. Dagen te voren hadden grauwe, leelijke wolken het luchtruim bedekt, en nu, — alsof de Heilige met zijn wonderstaf de grijze spookgestalten had weggevoerd, scheen de zon, de heerlijke bezorgster van vriendelijkheid, vrolijkheid en arbeidslust.

Wat een macht had die St.-Nicolaas toch!

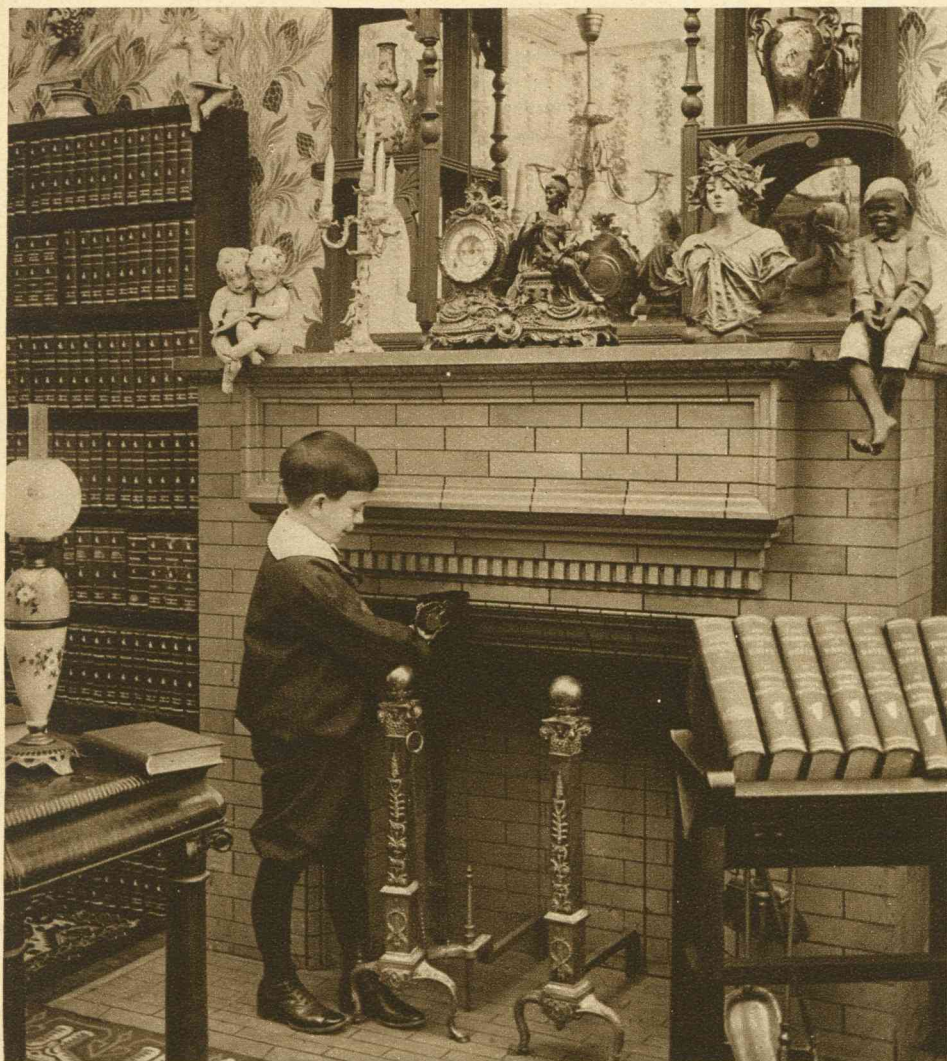
En nu zaten op dien morgen van 5 December, zich lekker koesterend in het blinkend zonnetje, twee personen aan de koffietafel: een jonge dame en een meisje van omstreeks zeven jaar, met een ernstig gezichtje en verstandige, donkerblauwe oogen. Juist had de meid een brief binnengebracht, en nadat de dame hem had gelezen, zeide zij tot het kind: „Lieve Annie, Papa en Mama komen vanavond om zeven uur thuis. Ze zullen wel graag een rustigen avond hebben, en dus moet je, als een zoet kind, maar om halfzeven naar je bedje gaan.

laten. Zij bemerkte, dat haar vader niet luisterde, wanneer het tijd voor haar werd om naar bed te gaan, en zij trok zich steeds meer in zichzelf terug. Toch had zij haar vader lief met geheel haar hart, waarin zooveel behoefte aan liefde opgesloten lag. Nog had ze een flauwe herinnering aan haar moeder: hoe deze haar 's avonds naar bed bracht en teeder goeden nacht kuste, en vaak viel zij schreiend in slaap, vervuld van een onbestemd, nameloos verlangen naar die teederheid, welke zij zoo vroeg ontberen moest. De huishoudster verzorgde haar goed, zij had echter geen denkbeeld van hetgeen er in dat kinderhoofdje omging, noch den tijd om zich met de vorming van dit jonge, reine hartje bezig te houden. De eenige, bij wie Annie steeds een open oor en een liefdevol hart had gevonden, was Trijntje de meid, en zoo was zij ook thans weernaar deze toegevlogen, toen tante haar de terugkomst van haar ouders mededeelde.

Eensklaps hoorde zij het rollen van een rijtuig, en zij ging rechtep in haar bedje zitten om te luisteren. Misschien, zoo fluisterde de Hoop haar toe, zou Papa nog wel even naar haar komen kijken en o, dan zou zij niet meer aan St.-Nicolaas denken, wanneer hij nog maar even kwam om haar een kus te geven. Zij hoorde echter de deur der tuinkamer sluiten en liet toen het hoofdje mistroostig weer op het kussen zakken.

Doch still! Daar ging de deur weer open! Ja, dat was Papa's stap, dien zij op den trap hoorde, — hij opende de deur en zeide: „Hier slaapt ons kindje.”

Onstuimig sloeg zij de armen om zijn hals, toen hij zich over haar heen boog. Toen hij haar gekust had, maakte hij haar armpjes los en trad een stap terug. En toen werd zij door twee andere armen uit haar bedje getild, en een zachte, vriendelijke stem zeide: „Neen, dat is toch al te erg, dat mijn kindje, waar ik zoo naar

„Wanneer St.-Nicolaas in deze klem komt weet ik lekker wie het is.”

Het is anders veel te druk, en morgen, bij het ontbijt, kan je dan aan je nieuwe Mama zeggen, dat je zeer blij bent, dat zij gekomen is, en dat je altijd lief en gehoorzaam zult zijn.”

Annie antwoordde niet. De kleur van blijde verrassing, die aanvankelijk, toen tante Bertha sprak, zich over haar gezichtje verspreid had, was geweken, en in haar oogen glinsterden nu tranen; doch zij hield ze neergeslagen, en tante, die erg kalm van natuur was en weinig begrip had van een kinderziel, bemerkte er niets van. Zij begon het ontbijt weg te ruimen en Annie maakte van de gelegenheid gebruik om ongemerkt uit de kamer te sluipen.

Tante Bertha scheen, in tegenstelling van haar nichtje, zeer vergenoegd. Zij was de eenige zuster van den Heer van Bozen, in wiens huis zij zich sedert enkele dagen bevond. De huishoudster was 1 December vertrokken, en weldra zou zij nu haar taak aan haar nieuwe schoon-zuster kunnen overdragen. Zij verheugde zich zoo hartelijk over het tweede huwelijk van haar broeder! Hoe had ze zijn smart meegevoeld, toen hij, bijna vier jaar geleden, zijn lieve, jonge vrouw grafwaarts moest dragen! Doch toen die droefheid niet te lenigen bleek, had dit haar vaak ontstemd. Zij had haar broeder innig lief, en de verandering, die zijn karakter langzamerhand onderging, smartte haar diep. Zoo vroolijk en geestig toch als hij vroeger was, zoo somber en in zichzelf gekeerd werd hij thans, en terecht begreep zij, dat slechts een tweede huwelijk hierin verandering zou kunnen brengen. Wel had hij zijn eenig dochtertje lief; maar hij bezat niet de gave om een kinderhart tot zich te trekken.

Zodoende kon de kleine Annie hem niet tot troost zijn, en — het kind zelf gevoelde zich eenzaam en ver-

„O Trijntje, Trijntje, vanavond komt Papa thuis, met mijn nieuwe Mama, en nu moet ik om halfzeven naar bed, en wanneer St.-Nicolaas nu vanavond komt, kan hij niet bij mij komen!” en het arme kind barstte in snikken uit.

Trijntje fronste het voorhoofd. Zij mocht wel denken, dat het bevel van haar lieveling vroeg naar bed te sturen in den brief had gestaan, niet, dat het uit overmaat van bezorgdheid van Tante voortsproot, en dit boezemde haar weinig gerustheid in omtrent de genegenheid, die de nieuwe stiefmoeder voor haar dochtertje gevoelde. Zij nam het kind in haar armen en poogde het te troosten met de verzekering, dat zijzelf met St.-Nicolaas spreken zou, en alles, wat hij voor Annie had meegebracht vóór haar bedje zou leggen. Annie zou het daar dan den volgenden morgen, als zij wakker werd, kunnen vinden. Langzamerhand bedaarde Annie dan ook: haar zacht, tevreden gemoed begon zich in het onvermijdelijke te schikken, en tante Bertha, die het erg druk had met alles voor de tehuiskomst in orde te brengen, bemerkte niets aan haar nichtje, zelfs niet toen zij zich tot haar overboog om haar een nachtzoen te geven en haar nog eens inscherpte, morgen heel lief tegen Mama te zijn.

Trijntje herhaalde, bij het naar bed brengen, nog eens haar belofte en Annie liet haar bedaard vertrekken en vlijde haar hoofdje geduldig op het kussen neer. Maar toen zij alleen was, kwam het gevoel van verlatenheid weer over haar en overweldigde haar geheel.

Het gevoel van alleen in haar bedje te liggen, terwijl St.-Nicolaas overal de ronde deed en allerwege kinderen in verrukking bracht, maakte haar zoo ongelukkig, dat zij snikte, alsof haar hartje breken zou.

De moderne St.-Nicolaas in de val.

verlangd heb, bij mijne aankomst in haar bedje zou liggen! En dat nog wel op St.-Nicolaas-avond! Tante! Tante!” Met teederheid werden twee lippen op Annie's mondje gedrukt, en wie beschrijft het gevoel van zaligheid, dat het arme, eenzame kinderhart doorstroomde, toen zij zoo liefderijk werd omhelsd, als slechts een moeder dit vermag te doen! Snel werd nu een dekentje om haar heen geslagen en Mama duldde niet, dat Papa haar den lieven last afdam. Zelve droeg zij haar kind beneden, en in de gezellige kamer, waar het vuur en het gaslicht zoo vroolijk brandden, zat tante Bertha voor het theeblad, en zij scheen volstrekt niet misnoegd, toen zij haar nichtje weer verschijnen zag. En Mama hield haar op den schoot en keek haar lang in het lieve geduldige gezichtje, en ten laatste blonk er een traan in haar oog: zij gevoelde hoeveel er jegens dit zachte wezentje was verzuimd.

„Denk eens, mijn lieveling,” sprak ze: „toen wij zoo even het hek binnenreden, zagen wij juist St.-Nicolaas hierheen gaan, en ik verzocht hem toen ons maar mede te geven, wat hij voor je brengen wilde.” En toen stond Papa op en haalde uit een groot valies een pop, zoo mooi, als Annie er nog nooit een bezeten had, en nog veel meer fraais, en de ernstige oogen schitterden van blijdschap en het mondje zoo vriendelijk, en dit maakte het gezichtje zoo bekoorlijk, dat allen in verrukking naar haar keken. Maar terwijl zij nog eens haar schatten overzag, sloeg zij eensklaps haar armpjes om den hals harer stiefmoeder en fluisterde: „Lieve mama, het blijdst ben ik toch, omdat u gekomen zijt.”